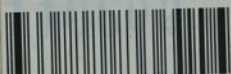

Narodna

DS

97 574 1

395001993

1.

OTROSKA MODROST

SMEŠNO-MODRE DOGODBICE
IZ ŽIVLJENJA NAŠIH MALIH.

NABRAL, IZDAL IN ZALOŽIL
ANTON KOSI.

I. ZVEZEK.

SREDIŠČE OB DRAVI, 1930.

NATISNILA TISKARNA KRALJEK IN VEŽIČ V ČENČOVU.

Kratnik Tom

Otroška modrost

Smešno-modre dogodbice iz življenja
naših malih.

Nabral, izdal in založil

Anton Kosi.

I. zvezek.

Središče ob Dravi, 1930.

Natisnila tiskarna Kraljek in Vežič v Čakovcu.

97574
110602

110602

D1993/1950

Predgovor I. zvezku te zbirke,

ki je leta 1926. izšel v tisku in zalogi
Tiskarne sv. Cirila v Mariboru.*

Srečen vsak vzgojitelj, bodisi oče, mati ali pa učitelj, ki se more zamisliti v duševno življenje in čustvovanje otrok, s katerimi se bavi. Meni je v mojem štiridesetletnem delovanju kot učitelju bila naklonjena ta sreča, in reči moram, da sem užil v občevanju z malimi največ tihe zadovoljnosti, nedolžne zabave — najlepše ure svojega življenja. Zlasti so me zanimale razne nedolžne izjave otrok; nisem jih preslišal, zasledoval sem njih izvor in dobil tako več ali manj jasen vpogled v otroško dušo in pojmovanje. Za mene je bilo tako otroško modrovanje nebeška rosa pristnega veselja.

Spominjam se tukaj pomenljivih besed Jean Paula, ki jih je nekje napisal, in ki se glase: „Da

* Zbirka nosi naslov „Iz otroških ust“. Leta 1926. je izšel I., leta 1928. pa II. zvezek.

sem le nekoliko mogočen in neskončen, ustvaril bi si posebno zemeljsko oblo, nov svet, obesil bi ga pod prijazno zlato solnce. Na ta svet pa bi ne postavil nič drugega, kakor same ljubeznive otročičke, in te ljube stvarice bi ne smele rasti, ampak se večno igrati . . . “

Jaz pa še dostavljam: „in čebljati“. Čebljanje, razne izjave otrok, takozvano otroško modrovanje, te mora razvedriti, če si se nevoljen in truden obrnil od sveta. Tako otroško učenost najdeš v vsaki hiši, kjer so otroci, najdeš pa jo zlasti v šoli pri občeivanju s prvenci.

Kaj vse se tu sliši, kaj vse izve!

Na misel mi prihaja tukaj dogodek, ki sem ga lansko leto doživel v prvem razredu osnovne šole.

Bližal se je čas birmovanja. Veroučitelj je pripravljaj otroke najnižje stopnje na spoved. Pa se oglasi deček Jožek iz prve klopi: „Mi pa bomo šli k spovedi“. Nato jaz šaljivo: „Saj še ti ne znaš grešiti!“ — Jožek: „Pa nas bodo gospod katehet učili.“

Meni je šlo na smeh in tudi nekateri bolj brihtni otroci so se začeli smejati. Jožeka seveda to ni motilo, ostal je pri svojem prepričanju.

Čez nekoliko dni sem vprašal zopet istega učenčka: „No, Jožek, ali že znaš grešiti?“ Jožek odgovori: „Še nas vedno niso učili; mogoče prihodnjo uro!“

Deček je mislil na pripravo za spoved.

Takih dogodkov iz otroškega življenja se izvrši dan za dnevom mnogo doma in v šoli; v nekaterih otroških izjavah tliči globok pomen, vse pa so več ali manj smešne ter vzbujajo v poslušalcu veselost.

Da se otmo razne take otroške šaljivke pozabljivosti, prinašajo razni naši časniki v posebnih predalih dan za dnevom med drugimi smešnicami tudi one vzete iz otroškega življenja. Kdor ima toplo srce in nekaj zanimanja za duševno žitje naših malih, se naslaja nad razno tako otroško modrostjo, in ta bo tudi z veseljem pozdravil pričujočo zbirko, v katero je sprejel podpisanec dokaj gradiva iz naših časnikov, precej pa tudi takih dogodbic, ki jih je doživel sam v občevanju z otroci, in ki še niso bile do sedaj nikjer priobčene.

Podpisani prireditelj pošilja pričujoče delce s pristrčno željo v svet, da bi našel prijazni čitatelj v knjižici toliko nedolžne zabave in razvedrila, kolikor ga je našel prireditelj pri nabiranju gradiva.

V Srcdišču ob Dravi, na dan Nedolžnih otročičev v letu 1926.

Anton Kosi.

Ko bo pri njih gorelo.

Pri Petrovih je nastal požar in je uničil gospodarsko poslopje. Sosedovi otroci so prišli na pogorišče ter pobirali žreblje. Ko so Petrovi otroci videli, kaj sosedova otročad na pogorišču počenja, so jih pregnali.

Sosedovi otroci so zbežali, in ko so bili doma na varnem, so na Petrove kričali: „Le čakaj'e! Ko bo pri nas gorelo, tudi vi ne boste smeli priti k nam pobirat žrebljev“.

Mihec in stric.

Mihec (stricu, ki jeclja): „Bodi tako dober in reci besedo šum!“

Stric: „Z z zakaj pa?“

Mihec: „Veš, če ti rečeš š š šum, se vedno sliši, kakor da ropoče mimo lokomotiva“

Tudi teh je preveč.

Mali Jožek je gledal, ko so domači mački od treh vzeli dva mladiča i ju vrgli v vodo češ, da je pri hiši že itak preveč teh živali.

Kmalu potem je štokrlja prinesla njegovi mami trojčke. Ko so kričače pokazali Jožku, je menil: „Teh je tudi preveč. Katera dva pa bomo nesli v Dravo?“

Rahel opomin.

Stric (ki je prišel na obisk)! „Tako velik si že, Branko, pa še vedno tlačiš prst v usta!“

Branko: „Moram dati nekaj v usta, ker mi ti nisi prinesel ničesar“.

Majhni otroci.

Popotnik je prišel mimo hiše, v katero je bila vzdana spominska plošča; nje napis pa je bil zaradi starosti nečitljiv.

Premišljujoč, kako bi mogel izvedeti ime slavnega moža, je ustavil dečka ki je pritekkel po dvorišču.

„Odkod si, dečko?“ ga prijazno nagovori.

„Iz te hiše“ mu je odvrnil deček.

„Prav. Ali veš, kako se glasi ime velikega moža, ki je bil rojen v tej hiši?“

Deček nekoliko premišljuje, nato pa odgovori: „Ne vem, gospod, ker tukaj se rode vedno le prav majni otroci.“

Pogovor dveh dečkov.

Prvi: „Jaz smem že v gostilno po pivo hoditi“.

Drugi „Jaz pa po očeta!“

Velikonočno darilo.

Otroci so se pogovarjali, kaj vse so dobili za pisanko. Pa je rekel Janezek: „Jaz sem dobil lep „razir-aparat!“ — Vsi dečki so se mu smejali.

On pa je modro odgovoril: „Kaj se boste smejali. Ata so rekli, da se bodo z njim sami brili, dokler jaz ne zrastem“.

Plešasti stric.

Jožek: „Stric, dovoli, da ti preštejem lase“.

Stric: „Saj jih ne moreš“.

Jožek: „Do deset bom vendar znal šteti“.

Čudna hvala.

Sinček: „Mama, danes so me pa naš učitelj pohvalili“.

Mati: „No kaj pa so rekli?“

Sinček: „Rekli so: ti si pa res rodoljub. Prvič ne porabiš čisto nič mila; in dalje bi na tvojem vratu lahko repa rastle“.

Tudi prednost.

Oče: „Tonček, Tonček, to pa ni lepo! Spet imaš nezadostno v računstvu. Tako si zdaj menda zadnji v šoli, pa si tega še vesel!“

Tonček: „Veš, papa, pa sedim zdaj čisto zraven peči.“

Tolažba.

Elica: „Zakaj jokaš, Pepček?“

Pepček: „Mlek'ce se mi je prevrnilo.“

Elica: „Nič ne jokaj, saj ga je v hlevu še ena polna krava.“

Dan materine smrti.

Učiteljica osnovne šole v ljubljanski okolici je vprašala učenko: „Kdaj je umrla tvoja mama?“

„Teden dni pozneje kakor Avstrija odvrne brihtna deklica.“

Moderna kuharica.

Oče: „Kaj pa kuhaš v tem loncu, Brigita?“

Hčerka: „Oče, tega še ne vem. To boš šele videl, ko bo kuhano.“

Mlada mamica.

Petletna Slavica se je igrala s punčkama, ki ju je dobila za božično darilo. Ves dan ju je ujčkala, oblačila in potakala na vozičku. Proti večeru, ko ju je spravila v posteljo, pa se je s ponosom pohvalila, rekoč. „Tako sem majhna, pa imam že dva otroka.“

Strah pred očetom.

Mati (otroku): „Ljubi Bogec je vseveden in te vselej vidi, kadar si poreden.“

Otrok: „Seveda me vidi, ampak očetu ne bo povedal, da bi me natepel.“

Nesporazum.

Tonček svojemu prijatelju: „Ti imaš dva bratca, kaj ne?“

Jožek: „O ne, samo enega.“

Tonček: „Kako to? Tvoja sestra je pa rekla včeraj, da ima dva.“

Obiteljska zadeva.

Mati: Čemu jokaš. Mirček, če se midva z očetom prepirava?“

Mirček: „Ti praviš očetu svinja in on tebi, nora gos'; kaj sem pa potem jaz?“

Moderni otroci.

Mala Božica Branku: „Hočeš, da se igrava svadbo?“

Branko: „Hočem, a ti prosí prej mamó za 10 Din., se ne ženim, če ne dobiš nič dote.“

Trpljenje na drugem mestu.

Oče (ki je sinčka maloprej pošteno načేశkal): „Znaj paglavec, da jaz več trpim radi tvoje porednosti nego ti radi mojih batin.“

Sinček: „Verjamem, ata, a ne na onem mestu kakor jaz.“

Vljuden deček.

Oče (sinčku): „Če sediš v tramvaju (električni železnici) in pride starejša dama, takoj vstani pa ji ponudi prostor.“

Sinček: Hočem, ata “

Drugo jutro se peljeta oče in sinček v tramvaju. Bilo je precej natlačeno, zato posadi oče sinčka na svoja kolena. Kar vstopi precej debela dama. Deček skoči takoj kvišku, pokaže gospe očetova kolena, rekoč: „Izvolite sestí, vi ste starejša!“

Zakaj je dolgo spala.

Mati: „Mimica, danes si pa kar predolgo spala.“

Mimica: „Sanjalo se mi je, da sem izgubila punčko, pa sem jo tako dolgo iskala.“

Otroška sodba o začetku zakonske sreče.

Nečak (pred kratkim poročenemu stricu): „Stric, ali te je zelo bolelo?“

Stric (začudeno): „Bolelo? Zakaj?“

Nečak: „Oče so včeraj rekli, da si se s teto Ano zelo urezal.“

Če se otroci igrajo avtomobil.

Jurček je sklical otroke na vasi, da se igrajo avtomobil, in je določil: „Jaz se bom peljal, ti boš spredaj puhal kot motor, vi štirje boste kolesa in ti Pepček boš pa zadaj kadil in smrdel!“

Sočutje.

Mati gre s svojo majhno hčerko Anico na sprehod. Ob poti sedi slep berač. Pri sebi ima majhno deklico. Mati vzame iz denarnice dinar in reče: „Anica, daj ta denar ubogemu možu. Toda izroči ga deklici, ker je mož slep.“

Anica stori, kakor ji je mati naročila. Nekoliko dalje sedi drug slepec in prosi miloščine. A ta je sam. Deklica zopet dobi dinar, da ga ponese revežu. Takrat naroči mati, naj vrže denar slepcu v klobuk.

Anica izvrši naročilo, pa obstoji pri slepcu ter ga sočutno vpraša: „Zakaj pa ni majhne deklice pri tebi?“

„Ko pa je nimam“, odvrne berač.

„Tudi fantka ne?“ vpraša otrok dalje.

„Ne“, reče slepec.

Nato odbeži deklica nazaj k materi in pravi proseče: „Mama, daj mi še en dinar, ta slepec je večji siromak kakor oni tam, ker nima ne deklice in ne fantka — je sirota“. (K temu dogodku treba pripomniti, da je mati dan poprej otroku raztolmačila, da je otrok, ki nima ne očeta, ne matere sirota.)

V spominsko knjigo bratcu.

Neki deček je zapisal v spominsko knjigo svojemu večjemu bratcu te le besede:

„Če boš kedaj te vrstice bral,
reči: tega sem tudi poznal!“
V spomin na tvojega te ljubečega brata

Miluša.

Pogreb in čevljarski vajenec.

„Katerega bodo pa pokopali? vpraša radovednež čevljarskega vajenca, ko se pomika sprevod mimo.

„Katerega?“ Ali ne veste --- tega le, ki ga neso“.

Preveč je učen.

Erika (mestni otrok): „Bogve, zakaj se naš stric, kadar gre po cesti, večkrat ustavi in zrè v zrak?“

Mimica: „No, ali ne veš tega? Zato, ker je stric radi velike učenosti često tako zamišljen, da pozabi na hojo in se šele čez več časa zopet spomni, da mora iti naprej.“

Erika: „A tako. Potem pa ni dobro, da se moramo v šoli toliko učiti“

Opravičba.

Mati (hčerkici): „Dete, kaj vendar delaš? Tvoja nova obleka je že zopet polna madežev!“

Malčika: „Gospod učitelj nam je pravil, da niti solnce ni brez madežev“

Majhni modrijan.

Pa je res čuden in smešen ta svet. Luna sveti po noči, a solnce po dnevi. Naj bi raje svetilo solnce po noči, kajti po dnevi je itak svetlo.

Pozabljivi ribniški fant.

Ribničan pošlje svojega sina k sedlarju po komat. Sin si pa nikakor ni mogel besede „k o m a t“ zapomniti. Zato mu je oče naročil: „Ko greš k sedlarju, pa celo pot ponavljaj: Komat konju na vrat, pa ne boš pozabil!“ Sin stori po očetovem naročilu, toda, ko pride k sedlarju, se mu je zmešal jezik in pozabil je besedo „komat“. Toda Ribničanje so brihtne glave, pa jo takoj ugane, rekoč: „Dajte mi tistega hudika, ki se našemu konju na vrat natika!“

Ni bil v zadregi.

Oče: „Pa si bil po šoli zaprt, Tinče?“

Tinče: „O ne — imeli smo nadure!“

Lahko uganiti.

Deček: „Ubil sem štiri muhe, dve ženskega in dve moškega spola.“

Stric: „Kako pa veš tako natančno za spol?“

Deček: „To je lahko: oni dve, ki sta sedeli na ogledalu, sta gotovo ženskega, oni na vinski steklenici pa moškega spoia.“

Kako je 12 letna Zofka kuhala riž.

(Iz njene šolske naloge)

To pa moram res pripovedovati, kajti od mene se lahko še kdo kaj nauči. Torej očeta ni bilo doma in matere tudi ne, pa sem morala jaz kuhati. Najrajši imam riž. Zato sem sklenila, da skuham riž. Vzela sem lonec, ki drži dva litra, vanj sem vsula do polovice riža. Nalila sem na riž vode, solila in močno zakurila. Plošča na

štedilniku je bila kmalu vsa ožarjena. Riž se je kuhal in v belih penah uhajal iz lonca. Pa sem na lonec položila pokrivalo. Toda ni nič pomagalo. Nato sem riž močno mešala, pa je vseno kipel. Pa sem vzela železo iz likalnika ter ga položila na pokrov. „Tako“, sem rekla, „zdaj pa kipi, če moreš.“ Nato sem odšla na vrt se igrat. Črez nekoliko časa sem se vrnila v kuhinju. Riž je bil ves razkuhan in prismojen. Ko so prišli mati domov, so pogledali riž ter ga dali svinjam. Ne vem, če jim je teknil.

O kapusevem belinu.

Učitelj pojasnjuje otrokom, odkod pridejo kapusovi belini, kako samica (tega metulja) poklada svoja jajčeca na spodnjo stran zeljevega lista, kako izlezejo iz njih gosence, ki takoj najdejo hrano.

„Ali vedo gosence to, da so si sestre med seboj?“ vpraša neki majhni kodravček.

Prva človeka izgnana iz raja.

Katehet razlaga v šoli, kako sta bila prva človeka izgnana iz raja. Ker pripoveduje o angelu, ki je z žarečim mečem stal pri vhodu v paradiž, se oglasi majhni mislec: „Zakaj pa Adam ni zadaj zopet nazaj v raj odšel?“ — „Zadaj je bil zid“, se oglasi drugi. Tretji pa pravi: „Ne, zidov še takrat ni bilo, te so še le pozneje iznašli.“ Katehet je nato končal razgovor, sicer bi moral slednjič še pojasniti, je li imel raj plot, z' d ali železno omrežje.

Malo pretiral.

Prvi čevljarski vajenec: „Ti, da vidiš ženo mojega mojstra; tako je debela in široka kakor sod“.

Drugi vajenec: „To ni nič! Žena mojega mojstra je tako debela, da moramo sredi belega dne prižgati luč, ako gleda slučajno skozi okno“.

Materina prepoved.

Majhni paglavec (mimooidočemu gospodu): „Ali bi mi ne hoteli prižgati cigarete? Moja mama mi je prepovedala igrati se s šibicami.“

Dolžnostni čut.

Učitelj bi rad otrokom pojasnil pojma „dolžnostni čut“ in „zanemarjanje dolžnosti“, zato pravi: „Ako tvoj oče pride vsak dan redno v pisarno, kaj ima potem?“

Učenec (sin uradnika): „Dolžnostni čut“.

Učitelj: „Ako pa pride namesto ob 8. uri šele ob devetih?“

Učenec: „Potem ima mačka!“

Preveč podkajen.

Ko je sinček nekega mesarja prvokrat zagledal zamorca, je začudeno vzkliknil: „Glej, ata, ta pa je skoraj preveč podkajen“.

S celim obrazom.

Debeli stric je prišel na obisk. Dolga pešhoja ga je zelo utrudila. Svetel znoj mu curlja po licu. Majhni Dolfek to videč, vzklikne: „Mama, glej, stric joka s celim obrazom“.

Iz slovnice.

Učitelj: „Povej mi, kateri samostalniki so ženskega spola!“

Učenec: „Ženskega spola so tisti samostalniki, ki pomenijo nekaj nežnega, pa se končujejo na „a“!“

Učitelj: „Na primer?“

Učenec: „Krava, koza, mula itd.“

Praktična uporaba.

Učitelj hoče otrokom v šoli pojasniti, kako močno je Kitajsko obljudeno. Za to navede ta-le primer: „Pri vsakem mojem dihljaju umreta dva Kitajca“.

Naenkrat se zasliši iz zadnje klopi močno smrčanje. Učitelj prekine pouk, zre v zadnjo klop ter vpraša: „Kaj pa pomeni to Milko? Kaj delaš? „Jaz ubijam Kitajce!“ se odreže porednež.

Amnestija.

Mali Franček čita — seveda skrivaj — včasih tudi časnik, ki ga ima oče naročenega.

Nekega dne vpraša: „Ata, kaj pa je to, amnestija?“ Oče mu pojasnjuje, kakor pač zna: „Amnestija je spregled kazni ali pomiloščenje.“

Drugega dne so jeli bob, ki ga Franček ni maral. Zdihoval je: „Čemu je neki ljubi Bog ustvaril bob?“ V potu svojega obraza je spravlil deček pol krožnika pod streho. Več ne more, zato sklene svoji ročici in ponižno prosi: „Amnestija, amnestija, prosim amnestija!“

Dvojna.

Štiriletna Rozinka dolgo opazuje nedavno rojena dvojčka in vpraša potem: „Mama, ali sem prišla tudi jaz dvojna na svet?“

Kdo je odkril Avstralijo.

Učitelj prinese v šolo zemljevid in ga razvije. Nato pravi: „Pokaži mi na zemljevidu Avstralijo, Peterček!“ Peterček stópi k zemljevidu in v redu izpolni, kar mu je velel učitelj.

Učitelj: „Sedaj mi pa ti, Tonček, povej, kdo je odkril Avstralijo?“

Tonček: „Vi, gospod učitelj!“

Prebrisan Pepček.

Učiteljica: „No, Pepček, ti si tudi priden fantič. Kdo želi tvojim staršem zvečer lahko noč in sladko spanje?“

Pepček: „Jaz mislim, da tatje!“

Kaj sem kot majhen otrok mislil.

(Iz šolske naloge 13 letnega dečka.)

Kaj sem kot majhen otrok vse mislil! Ako bom nekoč velik, bosta oče in mati majhna. Ako bi mogel priti na visoko goro, bi lahko prijel za nebo in se dotaknil solnca. Oče me je na mojo prošnjo res vzel na precej visoko goro. Toda, kje je bilo nebo! Kje solnce! Mislil sem tudi, da ima oče vedno toliko denarja, kolikor ga hoče in da mama lahko kupi, kar hoče. Bil sem pač še zelo otročji!

Če bi bil jaz kralj.

(Iz proste domače naloge nekega učenca.)

Že večkrat sem mislil, kako bi bilo, če bi bil jaz kralj. Neredil bi tako le: Vedno bi sedel na zlatem prestolu. Okrog mene bi moralo stati mnogo služabnikov.

Jaz bi vedno jedel, a samo dobre reči: pečenko in torte. V moji sobi bi se moralo vse od zlata svetiti. Na tleh bi morale ležati vedno sveže cvetice. Nosil bi dolg svilen plašč. Za menoj bi morali korakati lepo oblečeni otroci, ki bi držali zadaj moj plašč, da se ne bi po tleh vlekel. Moja postelja bi naj bila iz dragega lesa, okrašena s samimi dragimi kameni. Potoval bi po vsem svetu in si ogledal vse znamenitosti.

Preveč natančen.

Jožek je zvečer pri luči naglo čital neko knjigo. Mati ga je opozorila: „Jožek, pojdi spat, pozno je že. Kako je to, da ravno danes tako hitiš s čitanjem?“

Jožek: „Glej, mama, na knjigi je napisano, da je za otroke od 8—10 let. Jaz pa imam jutri rojstni dan in bom 10 let star. Zato moram hiteti, da knjigo še nocoj prečitam, ker jutri ni več za me!“

Naj gre on v šolo.

Nacek hodi prvo leto v šolo. Kruh s surovim maslom, ki ga dobi za malico s seboj, začne čisto že med potjo v šolo jesti. Nekega dne mu priskaklja majhen psiček naproti, voha okrog dečka, a naenkrat hlastne po njegovom kruhu in ž njim naglo izgine. Deček najprej osupne, nato milo zajoka; toda naenkrat utihne, kakor bi se česa domislil; obrne se in koraka z zadovoljnim obrazom proti domu.

„Čemu se prišel domov, Nacek?“ ga vraša mati. „Saj moraš v šolo.“

„Oh,“ pravi Nacek, „pes mi je na poti snedel moj kruh, pa sem si mislil, pa naj tudi on namesto mene gre v šolo.“

Po ovinkih.

Mali Jankec: „Mamica, ali se smem igrati malega dečka, ki je prišel k nam na obisk?“

Mati: „Seveda smeš, Jankec!“

Jankec: „Meni se zdi, da bi mali dečko rad kolačev!“

Miklavževo darilo.

Mama: „Franček, kaj bi raje, da ti prinese sveti Miklavž, sestrico ali bratca?“

Franček: „Slona!“

Če bo le kaj pomagalo.

Mati: „Moj muf bo kmalu izgubil vso dlako.“

Mala Anica: „Pa ga namaži mazilom, ki ga ima oče za rast svojih las!“

Vse je resnično.

Po neki otroški predstavi — uprizorili so igro „Sne-gulčica,“ — pride petletna Milica domov in pravi očetu:

„Ata, zdaj verjamem, da je vse resnica, kar sta mi z mamo pripovedovala o Snegulčici!“

Strašna jeza.

Karlek in njegova sestrice Barica sta se nekaj sporekla. Karlek je grozno hud na sestrico, zato ji med drugim zabrusi v obraz tudi te besede: „Želim, da dobiš ljudožerca za moža, ki te naj potem živo požre!“

Moje sanje.

(Iz šolske naloge.)

V šoli smo se učili o turških vojnah. Naslednjo noč se mi je sanjalo, da sem se s Turki bojeval. Mnogo

Turkov sem že pobil, tako sem junaški sekal po njih. Naenkrat zaslišim materin glas: „Kaj vendar tolčeš okrog sebe?“ — V sanjah sem namreč tako mahal okrog sebe, da sem vrgel svečnik z nočne omarice.

Vzrok in učinek.

V slovnici je govor o večsložnih besedah. Med drugim se omeni beseda „glavobol“.

Učitelj: Ali je že katerega izmed vas bolela glava?

Učenci (v zboru): „Mene, mene, mene . . .“

Učitelj: To je hudo. Mene n. pr. ravno sedaj boli glava, zato mi je mučno, da tako vpijete.“

Učenec v prvi klopi (potegne učitelja na lahko za suknjo): „Pa ste bržkone včeraj malo preveč v kozarec pogledali.“

Še večja nesreča.

Mati: „Otroci, hvalite Boga, da vam ni treba trpeti pomanjkanja. Koliko je otrok, ki niti vsakdanjega kruha nimajo.“

Mola Dorica: „Oh, koliko bolj nesrečni morajo biti šele oni otroci, ki nimajo ne potice in ne torte.“

Zakaj ga ne rabijo.

Majhna Gustika (s ponosom svoji prijateljici): „Mi pa smo zopet dobili otroka“.

„O, mi ga pa ne rabimo“, odgovori druga, „ker smo dobili klavir!“

Je že upehan.

Mati in oče sta odšla na sejm. Drejčka in Tineta sta izročila v skrb starejši sestrici. Zvečer staršev dolgo

ni bilo domov. Drejče in Tine sta hotela na vsak način počakati, da se oče in mati vrneta. Toda sestra je oba otroka brez usmiljenja spravila spat. Drejče se ni branil, a Tine je neznansko vpil. Sestra je odšla iz sobe in je zunaj poslušala, misleča, da se i Tine kmalu umiri. Konečno Tine res umolkne. Toda sestra razločno sliši besede, ki jih Tine pravi bratcu: „Zdaj pa ti, Drejče, dalje kriči, jaz sem že utrujen!“

On zna bolje.

Učenček (novinec, ki se mu pri pisanju črka „i“ ne posreči, učitelju, ki pride v njegovo bližino): „Ti mi napiši, ti znaš bolje ko jaz!“

Bele, črne in rujave krave.

Mala Elza (mestna deklica) z materjo v kravjem hlevu: „Kajneda, mama, bela krava daje mleko — in potemtakem daje črna kavo in tista rujava čokolado.“

Vzgoja.

Mojster: „Zdaj pa teci! Ako mi ne prideš kmalu nazaj, naštel ti jih bom po hrbtu, da jih boš pomnil! Moja dolžnost je, da te vzgojim v dobrega pomočnika!“

Vajenec: „Ali, gospod mojster! Vzgjajati se vendar ne sme pričeti — zadaj!“

Pešpolk — bratranec.

Mali Vinko je večkrat opazil, da njihova kuharica govori s kakim vojakom. In kadar jo je vprašal, kdo je bil oni vojak, s katerim je govorila, vsikdar mu je rekla: „Moj bratranec!“

Ko nekoč koraka ves peš polk mimo njihovega stanovanja, vsklikne mali Vinko: „Mama, poglej! „Bratranci naše Nežke gredo!“

Bridka pritožba.

Mala Elica se prijoče v kuhinjo: „Mama, mama!“

Mati: „Za Boga, kaj pa je?“

Elica: „Pišče mi je na nogo stopilo!“

Pravilno odgovoril.

Učitelj: „Kje si bil rojen, Tonček?“

Tonček: „Doma!“

Vzrok.

Teta (ne posebno lepe zunanosti na obisku): „No, Pepček, zakaj pa me vedno tako čudno pogleduješ?“

Pepček: „Povejte mi, teta, ali spadate tudi vi k lepemu spolu?“

Iz zemljepisja.

Učitelj: „Ali se da z gotovostjo trditi, da na mesecu ne prebivajo ljudje?“

Učenec: „Da, in sicer radi tega, ker še odtod nismo dobili nobene razglednice!“

Skromen ponos.

Pikolo (krčmarju): „Gospod, jaz odidem, ker ne morem prenašati tega, da bi me višji natakari pred gosti klofotali.“

Gospod: „To bi lahko odslej delal v kuhinji!“

Pikolo: „Sem zadovoljen, gospod, in ostanem!“

Kakor njegov oče.

Učitelj (učencu, kojega oče je lovec): Če ustreliš tvoj oče danes štiri zajce inajutri tri — koliko je to skupaj?“

Učenec: „To je skupaj 14 zajcev in 3 lisice!“

Hlače.

Učitelj: Povej mi, Tonče, ali so „hlače“ ednina ali množina?“

Tonče: „Na vrhu so ednina, spodaj pa dvojina, torej skupno množina . . .“

Ne sme povedati.

Učitelj: „No, Mirko, kje si bil včeraj?“

Učenec: „Tega vam pa ne povem!“

Učitelj: „Zakaj pa ne, meni lahko poveš.“

Učenec: „Ne upam se!“

Učitelj: „Saj vendar nisi kaj slabega storil, torej le povej!“

Učenec: „Koline smo imeli.“

Učitelj: „To pač smeš glasno povedati.“

Učenec: „O ne, doma so mi rekli, naj kar molčim, ker bomo vse sami pojedli.“

Deveta božja zapoved.

Katehet je razlagal deset božjih zapovedi in vprašal učenca, zoper katero se je že pregrešil.

„Zoper deveto“, mu je odgovoril deček.

„Ni mogoče!“ je strmel duhovnik. „Deveta zapoved se vendar glasi: Ne želi svojega bližnjega žene.“

Učenec: „In vendar grešim zoper to zapoved.“

Kadar me mama nabijejo, si mislim, zakaj nimam sosedove mame . . .“

Boji se očitkov.

Mati: „No, Elza, kdo pa bo punčko vedno tepel? To pač ni lepo!“

Elza: „Moram jo pretepati, ker nočem, da bi se mi kedaj očitalo, da svoje otroke razvajam, kakor očita to tebi naš ata.“

Neprevidnost.

Mati (odloživši časnik): „To pa ni previdno, da pošljejo med 5000 ljudožercev samo pet misijonarjev!“

Hčerkica: „Da, to je strašno; uboge družine bodo morale od gladu umirati.“

Pogojno.

„Ali si že sit, Jožek? vpraša mati svojega sinčka, ki je pravkar z velikim samozatajevanjem posrebal skodelico mleka. Mleka namreč Jožek nima rad.

Previdno odgovori Jožek: „Kaj bi še dobil, če še nisem sit?“

Ima tudi prav, a pogodil ni.

V šoli je obravnaval učitelj berilo „Človek je gospodar na zemlji.“ Med drugim se nahaja ondi tudi stavek „Še nekaj je, kar povzdiguje človeka nad živali — to je njegova neumrjoča duša . . .“

Učitelj zapazi dečka v zadnji klopi, ki ni pri stvari. Hitro ga pokliče ter vpraša: Kaj povzdiguje človeka nad živali? Štefek!“

Prestrašeni učenec malo pomisli, potem pa pogumno odgovori: „Aeroplan!“

Čudna želja.

Gospod z veliko plešo na glavi je bil pri Pavlinovih na obisku. Ko je gospod odšel, pravi domači sinček Mirko, ki je ves čas gospoda verno opazoval, materi: Tudi jaz si bom dal tako lase ostriči, da bom imel zgoraj na glavi lice!“

Tehten vzrok.

Učitelj (na izprehodu nekemu dečku): „Ti pa se vedno igraš le s porednimi dečki. Zakaj pa se ne igraš raje s pridnimi?“

Deček: „Ker njihove matere tega ne dovolijo.“

Pristna svinja.

Mala Jerica (mestna deklica) je bila z materjo na kmetih. Ko pride domov, pripoveduje očetu: „Danes sem videla svinjo, toda pravo, pristno svinjo, ne tako ki ne more nič zato.“

Kakšna družba je notri.

Pri Vukšiču so imeli goste. Oče in mati sta otrokoma Slaveku in Albinici obljubila, da dobita po končani pojedini vsak velik kos potice, ako bosta pridna in ne bosta silila h gostom v sobo. Otroka sta zunaj v veži čakala ter poslušala, kako so gostje rožljali z viličami in noži. A ker pojedini le ni hotelo biti ne konca ne kraja, sta postala nestrpna, zlasti še zato, ker sta mislila, da bodo gostje vse pojedli. Zato je Slavek

uporabil priliko, ter zaupno vprašal služkinjo, ko je prinesla krožnike iz jedilnice: „Ti, Micika, je li notri zelo požrešna družba?“

Na kaj misli.

Mala Rozika, ki je že začela v šolo hoditi in se mora učiti, sedi o poldne pri obedu pred krožnikom juhe, ki jo neprestano meša, in molče nekaj premišljuje.

Materi se zdi čudno, da jo sicer tako zgovorna deklica danes tako tiha. Zato jo vpraša: „No, Rozika na kaj pa sedaj misliš?“

„Mislim na svojo lepo mladost, ki je minila“, odgovori mala žalostno.

Konjska žima.

Vsako jutro na vse zgodaj pride štiriletna Julika v atekovo posteljo na obisk. Danes si je izvolila za igračo očetove brke. Suče, obrača in poteguje jih na vse strani in pravi končno: „Mama, je li to konjska žima?“

Kakor ti meni, tako jaz tebi.

— „Papček, kupi mi novo punčko!“

— „Nocoj ni mogoče, kar so vse trgovine zaprte!“

Čez nekaj časa pokliče očka svojo hčerkico, rekoč: „Stopi semkaj, dušica zlata, pa mi daj poljubček!“

— „Danes ni mogoče, moja usta so zaprta“.

Kako odpirajo.

— „Atek, ali velike ribe jedo tudi sardine?“

— „Seveda! Zakaj to vprašuješ?“

— „Atek, kako pa odpirajo škatlje?“

Prepozno.

Sinko: „Ata, ali poznaš moža ki je govoril s teboj na kolodvoru?“

Oče: „Ne, sinko, ne poznam ga.“

Sinko: „Škoda! Seboj je vzel tvojo zlato uro.“

Jurček in konj.

Jurček je bil z očetom na sprehodu in je videl na paši konjička.

„Tegale bova pa sedaj odvedla“, je menil Jurček.

„To se ne sme“, je ugovarjal oče, „to bi bila tatvina“.

„Ali se tatvina kaznuje?“ je spraševal Jurček.

„Seveda, kdor krade konje, pride v ječo.“

„Za kako dolgo?“ je nadaljeval dečko.

„Najmanj za pol leta.“

„Jurček je malo premišljal, nato pa rekel: „Ata, ali boš mojega konjička dobro hranil ves ta čas?“

Odkritosrčna Nežica.

Mala Nežica je bila na obisku pri svoji sošolki. Ker se je že bližala noč in se Nežica še ni nič pripravljala za odhod, jo sošolkina mati previdno vpraša, kako dolgo sme ostati z doma.

„Dokler se ne najem“, je odgovorila Nežica odkritosrčno.

Predrznost.

Gospod (gleda čevljarskega vajenca, ki neusmiljeno pretepa neko deklico): Da bi jaz bil tvoj oče...!“

Čevljarski vajenec: „Govorite z mojo materjo, ki je vdova!“

Molitev pred jedjo.

Pri Zaplatnikovih so morali otroci vselej pred in po jedi moliti v zahvalo za prejete dobrrote. Nekoč so šli z očetom v gostilno. Oče je naročil kosilo, po katerem so planili otroci brez vsake molitve.

„Zakaj pa ne molite?“ jih je vprašal oče svareče.

„Zato ne, ker boste vi plačali“, so mu odgovorili.

Stric in nečak.

Stric: „Gašparček, ali je prijetno jahati na hrbtu?“

Gašparček: „Veš, striček, resničen osel bi mi bil ljubši.“

Noče biti atek.

Jožek in Nežica sta se igrala ateka in mamó.

„Ti boš atek, jaz bom mama“, je rekla sestra bratcu, „ti boš imel palico, a jaz burklje.“

Jožek je bil s tem predlogom zadovoljen, a ko se je domislil, kako so imeli oče sinoči od burkelj krvav nos, je z jokajočem glasom rekel: „Ne, ne, jaz nočem biti atek!“

Ni potrebno.

Gospa Zobovičeva je vprašala Milančka, sinčka svoje prijateljice, ali zna njegov bratec že govoriti.

Milanček: „Zakaj? Saj mu ni treba. On samo malo zakriči in takoj mu vsi skušajo postreči.“

Dobra opazovalka.

Katrica: „Mama, ali bom smela danes jesti pri mizi, ko bo pri nas stric Urban?“

Mati: „Če boš lepo jedla.“

Katrica je obljubila, da se bo ravnala po materinem opominu. Ko so prišli na mizo žganci, se je Katrica tako nabasala z jedjo, da jo je mati morala pokarati, češ: „Ali mi ne boš lepo jedla in nosila samo po en žganec v usta?“

Katrica: „Zakaj pa samo mene vidiš in ne gledaš tudi strica, ki jih kar pet naenkrat nese v usta!“

Nepriprav.

Gospod profesor je imel doma velik globus. Nekega dne vidi, da na globusu sedi njegov nadebudni sinček. Ves razjarjen se zadere nad sinčkom: „Kaj pa delaš na globusu?“

Sinček: „Oh, ljubi oče, nikar ne bodite hudi! Ker je danes tako strašna vročina, sem se vsedel v Severno ledeno morje, da se vsaj malo ohladim.“

On pozna pisavo.

V črnilnik advokata dr. Cimpriča je padla muha. Domači sinček je rešil živalico iz črnega morja ter jo položil na bel papir.

Po daljšem opazovanju pa je zaklical: „Mamica, tukaj le imam muho, ki prav tako piše kakor naš ata!“

Ravnotežje.

Tonček in Franček sta stala pred cirkusom in opazovala štorkljo.

Tonček: „Zakaj neki ta ptič vedno dviga eno noga?“

Franček: „Glej ga no, če bi obe dvignil, bi vendar padel.“

Soštevanje.

Učitelj: „Ako imaš 5 dinarjev, pa ti da stric še 7 dinarjev, koliko imaš skupno?“

Učenec: „5 dinarjev!“

Učitelj: „To je vendar nemogoče.“

Učenec: „Saj mi stric ne more dati ničesar, ker ker je včeraj umrl.“

Močni Gašperček.

Gašperček je prihitel z vrta in ponosen kazal redkvico: „Poglej atek, sam sem jo izpulil!“

Oče: „Dobro! Ali je bilo kaj težko?“

Gašperček: „Pa še kako! Ves svet je visel na drugem koncu redkvice.“

Dobro opazuje.

Tinček je videl prvič ježa. Brž beži k materi in kliče: „Mati, zunaj na cesti je krtača, ki sama hodi!“

Ne more sedeti.

Teta: „O Karlček! Lepo je, da si zopet enkrat prišel, kar tam sedi!“

Karlček: „Ne morem, teta. Včeraj smo dobili izpričevala.“

Čestitka.

Mati uči Mihca čestitko za strica: „Torej še enkrat: Dragi stric, danes za tvoj god —“

Mihec: „Torej še enkrat, dragi stric —“

Mati (nestrpna): „Ti si pa res pravi osel! — Še enkrat!“

Mihec: „Ti si pa res pravi osel, dragi stric, danes za tvoj god.“

Dobro jo je dal.

Ančka je dobila lepo jabolko. Franček ne ve, kako bi ji ga izmamil. Naposled si domisli in reče:

„Daj, Ančka, igrajva se Adama in Evo.“

Ančka: „Dobro, kako pa gre ta igra?“

Franček: „Ti daš meni jabolko, jaz pa ga pojem!“

Vzajemnost.

„Sin, sin, zakaj se ne poboljšaš! Ali ne veš, da mene bolj boli nego tebe, kadar te moram kaznovati?“

„Vem, papa, vem, saj se za tvoje bolečine vselej jočem.“

Njegova radost.

„Mamica, kdaj pa bo prav za prav moj god?“

„Pojutrišnjem“.

— „Juhuhu!“ zavriska mali porednež, „samo dva dni moram biti priden!“

Eno več.

Učiteljica: „Koliko kosti imaš v telesu?“

Janko: Dvesto in osem.“

Učiteljica: „Ni res — samo dvesto in sedem.“

Janko: „Ne, gospodična, danes sem pri zajutruku še eno požrl.“

Iz zemljepisja.

Učitelj: „Znano je, da so severni kraji zelo mrzli in nerodovitni, zlasti proti severnemu tečaju je zemlja

pokrita z večnim snegom in ledom in zato bore malo vredna.

Pokaži mi sedaj, Milica, kje je sever!“

Milica: (molči).

Učitelj (pojasnjuje dalje): „Poglej, zdaj sem se obrnil s čelom proti severu, torej tukaj imaš sever, le povej, kaj je tam najmanj vredno?“

Učenka: „Vaši možgani!“

Dober računar.

Učitelj: „Hiša ima štiri nadstropja, vsako nadstropje ima 12 stopnic; koliko stopnic moram prestopiti, da pridem do podstrešja?“

Učenec: „Vse!“

Iz živalstva.

Učitelj: „Katera žival potrebuje najmanj hrane?“

Učenec: „Molj“.

Učitelj: „Ne! Molj je zelo požrešen.“

Učenec: „Saj vendar samo luknje žre.“

Ni razumela.

Zdenka: „Mati, kdaj pa bomo jedli stare Slované?“

Mati: Kako to?“

Zdenka: „Učili smo se danes, da so bili v župah.“

Najbolj len deček.

Danica: „Mamica, naš Ivanček je najbolj len deček, kar jih je na svetu.“

Mama: „Zakaj pa, Danica?“

Danica: „Ko zvečer molim, vedno čaka, da končam, na to pa reče samo „Amen!“

Za kaj je suh kruh dober.

Oče je bodril sinčka: „Le jej suh kruh, boš imel rdeče ustnice!“

Sinček je gledal očeta, ki je imel rdeč nos in mu rekel: „Ata, vi ste morali pač mnogo suhega kruha vohati, ker imate tako rdeč nos!“

Gospodov dan.

Katehet: „Povej mi, Danica, kateri je Gospodov dan?“

Danica: (Molči)

Katehet: „No, kedaj pa gre tvoja mama v cerkev?“

Danica: „Takrat, ko ima novo obleko.“

Pri koncertu.

Mirko je z mamico pri koncertu. Pevka poje in pevovodja ji daje takt. Mirko gleda in vpraša: „Mama, zakaj mož tako grozi?“

Mati: „Komu?“

Mirko: „Gospodični.“

Mati: „Saj ji ne grozi, on ji daje samo takt.“

Mirko: „Če ji ne grozi, zakaj pa potem ona tako vpije?“

Na račun.

Zoranček: „Povej mi, mamica, koliko sem ti vreden, ker me imaš tako rada?“

„Koliko si mi vreden? Joj, milijon in še mnogo več!“ mu odgovori mamica.

Deček se za hip zamisli, na to pa reče: „Mamica, ali bi mi ne dala na ta račun en dinar za sladkorčke?“

Ali tega še ne ve.

„Mamica, glej, tisti mož tam nima las!“

„Tiho, tiho, Milanček, da ne bi slišal!“

„Kaj mož sam še ne ve tega?“

Bratove hlače.

Gost: „Lep dečko! Oči ima mamine.“

Sestra: „In očetov nos.“

Dečko: „Hlače pa bratove“.

Pojm „kot“.

Učitelj hoče razviti pojem „kot“. Nariše ga na tablo in vpraša, kaj je to. Nihče ne ve. Pokaže na šestilu in znova vpraša. Zopet nihče ne ve. In tako dalje. Nazadnje pokaže gor v kot sobe, rekoč: „No, zdaj boste pa vendar znali povedati, kaj je to?“

Jurček, (ki je sedel tam blizu in zato dobro videl): „Pajek!“

Živali izumirajo.

Učitelj: „Kakor sem vam pripovedoval včeraj nekatere živali izumirajo. Ali znaš kak primer, Mihec?“

Mihec: „Da, da. N. pr. naši zajci, od desetih sta živa samo še dva.“

Kdo ga oskrbuje.

Učitelj: „Iz česa je usnje?“

Učenec: „Iz kože.“

Učitelj: „Odkod je koža?“

Učenec: „Od krave.“

Učitelj: „Kdo te torej oskrbuje z obutvijo?“

Učenec: „Oče.“

Slaba vest.

Oče: No, Lojze, kako si odgovarjal danes pri izkušnji?“

Lojze: Pusti me, oče! Ali me hočeš sedaj še ti izpraševati?“

Opravičba.

Učenec: „Gospod učitelj, mene jutri ne bo v šolo ker se bomo selili.“

Učitelj: „Saj pri selitvi ti nimaš nobenega posla, ker si še premajhen.“

Učenec: „O pač, jaz se smem vedno na vozu zraven peljati.“

Vljudnost.

Mali Julčki so zabičili, da mora biti vljudna. Nekoga dne se je prišel ondotni učitelj, ki je bil premeščen od njenih staršev poslavljat. Julčka mu je rekla: „Zelo drago nam je, gospod učitelj, da ste premeščeni.“

Kako je velik.

„Franci“, je dejal gospod, ki je prišel na obisk, malemu domačemu sinčku, „ti si pa zelo zrastel.“

„Kajpak“, je ponosno odvrnil sinček, „saj že sežem materi do krila.“

A tako?

Oče: „Fric, kakšen pa si?“

Fric: „Viličnjakov Oton me je vrgel v blato.“

Oče: „Bedak, zakaj pa se nisi branil, dal bi mu bil zaušnico.“

Fric: „Ata, saj sem mu jo že prej dal“.

To je različno.

— „Povej mi, ali si vedno priden in ubogljiv — ali te morebiti kedaj tepejo?“

(Jurček sramežljivo molči.)

— „No, kdo te pa največkrat tepe, ata ali mama?“

Jurček: „To je različno, oni, ki ravno utegne!“

Drugi še toliko ne.

Oče: „No, Milček, kaj pa ste se danes v šoli učili?“

Milček: „Imeli smo prirodopis. Gosp. učitelj nas je vprašal, kaj je tiger.“

Oče: „No, in kaj si ti odgovoril?“

Milček: „Rekel sem, da je tiger velik pes.“

Oče: „Pa saj to ni res.“

Milček: „Da, papa, drugi otroci še toliko niso znali.“

Dober izgovor.

Oče (sinčku): „Kaj pa pomenijo cigarete, ki jih je mama našla v tvojem žepu?“

Sinček: „Te sem hotel shraniti, da bi je kadil, ko bom velik.“

Sumljivo.

Tujec: „Ali ne moreš poklicati svojega očeta?“

Mesarjev sinček: „Ni mogoče, ata dela klobase in takrat se vedno zaklene.“

Njen nazor o zakonu.

Mož (ženi): „No, mati, kako se godi našima novoporočencema?“

Žena: „O ta živita v prav srečnem zakonu.“

Mala hčerkica: „Kaj ne — ta jesta vsak dan samo potice in torte?“

Mlad jurist.

Učitelj (ki je dal porednemu odvetnikovemu sinčku dve zaušnici): „Ali ne boš priznal ti, nepridiprav, da si zlomil šipo?“

Deček: „Dà, gospod učitelj. Toda protestiram radi izsiljenega priznanja in ne priznam nobene teh zaušnic, ki sem jih dobil.“

Kaj vse mu pride na misel.

Sinček (očetu): „Zakaj pa je prst tega gospoda tako rjav?“

Oče: „To je od cigaret, ki jih ta gospod puši.“

Sinček: „A tako. Mislil sem, da je bil njegov prst na letovišču ob morju.“

Previden sinček.

Oče (sinčku v gostilni): „Če te mama vpraša, koliko čaš piva sem izpil, reci: tri.“

Sinček: „Ata, raje bom rekel šest, sicer mi ne verjame!“

Preveč zahtevano.

Mestna mati (svojemu slabotnemu sinčku): „Viljem, če boš priden in boš vedno rad pil ribje olje, dobiš o Veliki noči domačega učitelja!“

Viljem: „Kaj ne, mama, potem bo ta pil ribje olje?“

Na cesti.

Tujec: „Zakaj tako tuliš, fantič — zakaj jokaš?“

Deček: „Oh, uhu hu hu . . . z levim ušesom moram k zdravniku in zdaj mi je mama obe ušesi umila . . . hu hu . . .“

Iz prepira pri igri.

Prvi deček: „Kaj boš ti, ki niti staršev nimaš! Tebe so Vesniševi vzeli za svojega.“

Drugi deček: „Da, oni so si me izbrali, a tvoji starši so morali sprejeti, kar so dobili.“

Pobožni Tonček.

Majhni Tonček je klečal zvečer poleg svoje poselice in molil večerno molitev lepo po časi in na glas. Kar se sredi molitve ustavi in reče: „Bogec, počakaj malo, zdi se mi, da bom kihnil.“

Večerna molitev.

Katehet: „Ali moliš vsak večer, predno greš spat?“

Učenec: „Dà, vsak večer.“

Katehet: „Kaj pa prosiš v molitvi?“

Učenec: „Največkrat to, da bi oče ne izvedeli, kaj sem čez dan počel.“

Zaklane svinje rastejo.

Pepček: „Mama, ali tudi zaklane svinje rastejo?“

Mati: „Čemu to vprašuješ?“

Pepček: „Sosed je zaklal prašiča in vsakokrat, kadar pripoveduje o njem, ima prašič petdeset kilogramov več.“

Iz prirodopisja.

Učitelj: „Sedaj se hočem prepričati, kako ste v prirodopisju podkovani. Povej mi, Drejče, od katere živali je kožuh, ki ga nosi tvoja mama?“

Učenec: „Od strica Maksa.“

Madež.

Deklica v šoli je imela navado, ako je kedaj zvezek s črnilom ponesnažila, da je rekla: „Oj ti svinja!“

Učitelj posvari učenko in reče, da to ni svinja, ampak mora reči, madež!

Čez nekaj dni ostane deklica doma in učitelj jo vpraša, zakaj je izostala. Deklica pa odgovori: „Prosim, gospod učitelj, včeraj zato nisem mogla priti v šolo, ker smo doma madež zaklali.“

Pravo ime.

Učitelj: „Tvoja mama gre v trgovino, da kupi obleko, klobuk, čevlje in druge potrebščine. Kako se naziva v tem primeru njen posel?“

Janezek: „Prepir v domači hiši.“

Slabo je razumel.

Učitelj govori v šoli o planetih in zvezdah stalnicah. Razlaga učencem, da planeti nimajo lastne svetlobe, marveč da jih obseva solnce. Končno pokliče učenca,

naj mu imenuje kak planet. Deček opazuje molče solnčne žarke, ki se poigravajo na njegovi roki in pravi: „Planet sem jaz, gospod učitelj, ker me solnce obseva.“

Prav ima.

Učiteljica je opisovala otrokom razne vrste kač in je na koncu vprašala Katico: „Čuješ, Katica, zakaj se moraš varovati v gozdu kač?“

Katica: „Da me katera ne zapelje kakor Evo v raj.“

Iz slovnice.

Učitelj je obravnaval v šoli slovnico ter govoril učencem o sedanjem, preteklem in prihodnjem času. Učenci so ga poslušali in mu odgovarjali na njegova vprašanja. Le mali Jurček je dremal kakor običajno. Učitelj to videč, ga vpraša: „Solnce sije. — Kateri čas je to? Jurček!“

Jurček: „Topli čas, gospod učitelj.“

Enaka pravica za vse.

Učiteljica: „Pepček, če boš poreden, te bom pa atu zatožila.“

Pepček: „Tega pa ne smete, saj ste rekli, da ni lepo, če se tožimo med sabo.“

Očetovo ime.

Učitelj v prvem razredu: „Kako je ime tvojemu očetu?“

Deček nekaj časa premišlja, na to pa se odreže: „Mojemu očetu je ime ata.“

Kraj rojstva.

Učitelj: „Kie si bil rojen, Tonček?“

Tonček: „Doma.“

Zimska obleka.

Učitelj: „Kakšno obleko nosimo po zimi, da nas ne zebe?“

Neki učenec se oglasi: „Staro.“

Iz prirodopisja.

Učitelj: „No, Branko, česa se torej učimo od čebele?“

Učenec: „To, da ne smemo pikati.“

Iz zemljepisja.

Učitelj: „Kako se imenujejo ljudje, ki žive na Nemškem?“

Učenec: „Nemci.“

Učitelj: „Dobro! In kako oni, ki žive na Angležkem?“

Učenec: „Angleži.“

Učitelj: „Izvrstno — in oni v Rusiji?“

Učenec: „Komunisti!“

V zverinjaku.

„Atek“, vpraša mali Slavko, ko je ugledal zebro „je li ta žival bela in ima črne proge ali pa je črna in ima bele proge?“

Poštenost.

Učitelj: „Kakor sem slišal, sta s Tončekom našla, denarnico, v kateri je bilo 100 Din. Upam, da sta bila poštena.“

Mihec: „Seveda, gospod učitelj. Denar sva si pošteno razdelila.“

Dober opazovalec.

Učitelj (učencu začetniku): „Koliko nog ima konj?“

Učenec: „Konj ima štiri noge, ako mirno stoji. Če pa dirja, jih ne morem prešteti.“

Še en opazovalec.

Otrok vidi v mestu pogreb. Uslužbenci pogrebnega zavoda imajo trioglate klobuke in na njih majhno perje.

„Mama, kako je to?“ vpraša otrok, „drugi ljudje imajo lase na glavi, ti možeš pa na klobuku!“

Kedaj zna.

Teta (na obisku): „No, Francek, ali že znaš „Oče naš“ moliti?“

Francek: „Da, teta, znam!“

Teta: „No, pa ga lepo moli!“

Francek (gleda na mizo): „Pa saj še ni juhe na mizi.“

Mož v levnjaku.

Gospodski starši so poučili svojega sinčka, da mora biti, kadar pride kdo na obisk, zabaven in mora dotičnika kaj izpraševati.

Par dni nato je prišla v posete gospa Danijel. Dečko ji je podal roko ter rekel: „Kako se kaj imate, gospa Danijel? Pravkar sem čital o vašem možu v levnjaku.“

Majhni požrešnež.

Oče je hotel svojemu sinčku Pepeku pojasniti pojma, desno in levo, zato pravi: „Desno, to je roka, s katero jemo.“ Drugi dan se hoče prepričati, je li ga sinček razumel. „No, Pepek“ — pravi oče, „s katero roko pa ješ?“

Pepek: „Z obema!“

Tudi vzrok.

Tujec (dvema dečkoma): „Čegava pa sta vidva umazanca, ki se vedno po cesti okrog klatita in potepata?“

Otroka: „Midva sva sinova onega krčmarja tam, pa ne smeva biti doma, ker se gostom studiva.“

Iz prirodopisja.

Učitelj: „Otroci, ali mi znate imenovati ono majhno živalico, ki se nahaja v svinjah in o kateri se mnogo govori. (Mislil je na ikre ali na trihine, a se ni pravilno izrazil).

„Jaz znam!“ se oglasi Milček v prvi klopi.

Učitelj: „No, pa povej, Milček!“

Milček: „To je pujsek!“

Zadnja rešitev.

Gustek zvoni pri sosedovih: „Lepe pozdrave od očeta, ki prosi, da bi nam za nocoj posodili vaš gramofon?“

Soseda (začudeno): „Tako pozno po noči? Mar hočete še plesati?“

Gustek: „O ne — a radi bi spali.“

Iz dekliške šole.

Učiteljica: „Gustika, ali vas ni sram, skoraj boste 14 let stara, pa niti svojega rodbinskega imena ne znate pravilno napisati!“

Gustika: „Gospodična, saj tudi ni potrebno, za teh par let še!“

Prebrisanec.

Mali Arnold: „Babica je rekla, da ribice tukaj notri v steklenici ne morejo spat, ker je preveč svetlo.“

(Vliva tinto v steklenico): „Tako, zdaj bodo gotovo mislile da je noč!“

Kje gori?

V šoli so obravnovali berilo „Goreča voda.“ (Deček je ukradel neugašeno apno, skrnil ga pod srajco, padel v vodo, apno je počelo goreti in deček je vpil od bolečin). Pri pojasnjevanju pravi učitelj: „Krivično blago sicer ne gori na telesu — a kje vselej gori?“

Učenec (ki ni pazil): „V peči!“

Da bo prej gotov.

Učenček prvega razreda začne v lepopisni uri vedno v zadnji vrsti svoje tablice pisati. Na vprašanje, zakaj dela tako, odgovori; „Zato, ker sem potem prej gotov.“

Umetnost vaškega kovača.

Kurt (mestni deček): „Mama, danes sem videl moža, ki dela konje.“

Mati: „Ni mogoče!“

Kurt: „Da, mama, en konj je bil že gotov, samo noge mu je še pribijal.“

Vljuden sinček.

Gospod Ladič spremlja gospo, ki je bila pri njem na obisku, na kolodvor. Ž njim caplja šestletni sinček Karlek. Naproti jim pride davčni eksekutor, ki ga Karlek zelo vljudno pozdravi. Ves ogorčen zavpije nad njim oče: „Paglavec, čemu pozdravljaš eksekutorja?“

Karlek: „Papa, saj si vendar rekel včeraj, da moram vse ljudi lepo pozdravljati, ki pridejo večkrat v našo hišo.“

Zakaj ni prinesla prest.

Gustika bi morala prinesiti od peka pet prest. Ko pride domov, odpre mati jerbašček, pa se zelo začudi, ko zagleda v njem namesto prest pet žemelj.

„Kako to,“ pravi, „ali danes ni bilo prest?“

Gustika: „O da, a jaz ne morem izgovoriti „r“ in če bi rekla „pet plest“, bi se mi gotovo smejali, zato sem raje zahtevala žemlje.“

Nevarna nalezljiva bolezen.

Učenec: „Gospod učitelj, rad bi vam povedal, da ima moja sestra škrlatinko.“

Učitelj: „Zato idi takoj domov, pa pridi še le zopet, ko tvoja sestra popolnoma okreva“.

Deček odide vesel domov.

Čez nekoliko časa se oglasi njegov sošolec, ki stanuje v isti hiši, rekoč: „Gospod učitelj, Slavkova sestra, ki ima škrlatinko, stanuje v Gradcu.“

Pazil je.

Mati (sinčku, ki je pazil na svojega majhnega, v zibki ležečega bratca): „Pa sem ti naročila, da pazi, kedaj začne Milček jokati!“

Sinček: „Saj sem pazil, mama, Milček vpije natančno od pol četrte ure!“

Ogorčen.

Ko je prišel mali Francek prvič iz šole, ga vpraša mati: „No, Francek, kaj pa ste delali v šoli?“

Ogorčen odgovori sinček: „Kako ste pač radovedni, vi odrasli ljudje! V šoli je učitelj vprašal, ka delamo doma, in zdaj vprašuješ ti, kaj delamo v šoli!“

Pregled domače naloge.

Oče povpraša sina: Janez, ali si že napisal nalogo? In ali si jo napravil boljše ko zadnjič?“

Sin: „Sem, oče, saj mi je Maček pokazal, kako.“

Oče: „Kaj? Ti se boš še norčeval, paglavec, bomj ti pa jaz pokazal še enega mačka.“ Pri tem mu prav krepko nategne uho.

Sinček pa se med cmerenjem opravičuje: „Pojdite, pa vprašajte gospoda učitelja, oče, da se tovariš, ki sedi v šoli v moji klopi, piše Maček.“

Ni bil rojen.

Učitelj: „Kdaj si bil rojen?“

Učenec: „Jaz sploh nisem bil rojen, ker imam mačeho.“

Zakaj zna punčka več.

Mestna deklica (stricu): „Ti stric, moja punčka zna več kakor naša mama.“

Stric: „Kako to?“

Deklica: „Moja punčka ima vedno rdeča lica, naša mama pa si jih mora vsak dan znova barvati.“

Zdravilo.

Deček pride v lekarno in zahteva zdravila proti kašlju.

Lekarnar: „Ali ga želiš v kroglicah ali v zavojčku?“

Deček (začudeno): „V kroglicah? Saj jih ne bom kotalil domov!“

Zobobol.

Jakec priteče k sosеду ter mu potoži, da je mamiča obolela.

„Kaj pa ji je dospel? vpraša sosed sočutno.

Jakec: „Pomislite, zobje jih bolijo, pa samo enega še imajo.“

Prebrisani sinček.

— „Ti se ne briješ rad, ata, kaj ne, da ne?“

— „Ne!“

— „Potem je dobro! Zahvali se mi, ker sem pravkar strl tvojo britev.“

S kom mesec potuje.

Janezek in Micika sta obiskala z materjo babico, ki je stanovala v bližnji vasi. Šla sta pozno zvečer domov. Bila je mesečina in otroka sta opazovala, kako se je mesec vedno ž njima pomikal.

Naslednji večer sta šla otroka z materjo isto pot. Toda nebo je bilo oblačno in meseca ni bilo nikjer videti. Pa se oglasi Micika: „Kaj ne, mama, mesec potuje nocoj gotovo z drugimi otroki?“

Napačno razumel.

Oče (sinčku): „Zakaj pa danes zopet nisi jedel kruha?“

Sinček: „Gabi se mi; učiteljica nam je namreč pripovedovala, da je prepojen z znojem naših staršev.“

Zakaj ne more.

Majhni otroci kažejo, da imajo koga radi z objemanjem. Mirček je nesel gosem solato in mati mu reče: „Zdaj te bodo gosi gotovo rade imele“.

„O ne,“ pravi Mirček, „saj nimajo rok“

Pri plavanju.

Janezek pripoveduje, kako je bilo v plavalni šoli. Ko so vaje z rokami končali, je bil voditelj zadovoljen in je rekel: „Prav dobro, zdaj pa še z zadnjimi nogami!“,

Modra glavica.

Janezek je na cesti prav grdo opsoval sestrico ker mu je nehote pohodila grad, ki ga je napravil iz blata. Stara gospa je pristopila in dečka poučila, rekoč: „Vidiš, mali, ni prav, da tako grdo govoriš. Glej, hudi duh te podpihuje k takim besedam. Ne slušaj hudega duha, ampak rajši angelčka!“

Janezek: „Bom storil tako. Zdaj mi hudi duh ves čas pravi, naj vam rečem, da ste tako grdi in da nosa skoraj nič nimate, pa se premagujem in vam ne bom nič rekel.“

